

ude, og som har en overordentlig stor Betydning for Banen, er der adskillige Gange i de senere Aar sket Anmodning til Aarhus Kommune om at faa til Købs. Der har foreligget forskellige Tilbud snart fra en, snart fra en anden, og det bliver selvfølgelig Dag for Dag vanskeligere for Aarhus Kommune at holde tilbage og sige, at den ikke vil sælge denne Jord. Aarhus Kommune henvendte sig da fuldt ud loyalt til Banebestyrelsen og sagde, at saaledes er Forholdet. Vi have et Tilbud paa denne Jord, og vi kunne ikke holde den tilbage, vi maa sælge den, men vi overlade først til Staten at undersøge, hvorvidt den mulig vil faa Brug for denne Jord. Det er allerede et Par Aar siden, at dette skete første Gang, og efterhaanden, som Tiden er gaet, har dette Forhold tilspidset sig mere og mere. Staten vil ikke tabe noget ved at lægge Beslag paa denne Jord, selv om den ogsaa skulde komme til at beholde den i sin Haand, thi det er Jord, der vil stige Aar for Aar i Pris, saa at hvis man kunde tænke sig, at Staten vilde spekulere, vilde det være en meget god Spekulation for Staten at tage denne Jord i sin Haand. Selv om der kun bliver lagt en Godsbanegaard der, vil denne Jord stige meget betydeligt i Værdi. Men nu maa Staten gøre det. Vi kunne ikke i Aarhus blive ved at holde denne Sag tilbage. Enten maa Staten sige, at den vil have den, eller den maa sige, at den ikke vil have den, og hvis Staten siger nej, maa vi sælge den. Men saa kommer den Ting til, at hvis Staten siden hen skulde faa Brug for denne Jord, vil den være gledet over i privat Eje, og saa ved jo enhver, at den vil blive betydeligt kostbarere.

Det forekommer mig ret ensidigt af det ærede Medlem at udtale, at Lovgivningsmagten binder sig herved. Nej, Forholdet er tværtimod netop, at man binder sig ikke, man holder sig derved Udvejen aaben til alle Sider, idet man her har det i sin Haand at kunne gøre, hvad man finder rettest for Statens og Banens Tarv. Naar det ærede Medlem udtalte sig om det vanskelige ved at foretage en saadan Flytning, vil det jo blive Rigsdagens Sag til sin Tid, naar Lovforslag foreligger, at tage dette under Overvejelse. Men jeg vil dog sige, at den Værdiforrykkelse, der tales saa meget om, er efter min personlige Opfattelse et Spørgsmaal, som er pustet op til langt mere, end det er værd. Forholdet er i Virkeligheden det, at det, der betyder noget for en Gade, er Færdselen,

om den er en Forbindelseslinie gennem Byen, og man kunde lige saa godt tale om en Værdiforringelse her af Østergade og Købmagergade ved Flytningen af en Station, som om Forringelse af de Gader, der navnlig her er Tale om. Disse Gader ere Forbindelsesgaderne gennem Byen paa den lange Led mellem den nordre og den søndre Del af Byen. De gennemfares af elektriske Sporvogne. Det er i det hele taget gennem dem, at al Færdsel gennem Byen finder Sted, og de ville vedblive at være Hovedgader og Handelsgader. Den Værdiforrykkelse, der vil ske, vil efter min Mening kun falde paa nogle ganske enkelte, og da navnlig paa nogle Værtshuse og deslige, og dette synes jeg dog absolut ikke Staten kan gøre til Hovedhensyn, naar den vil have sine Forhold ordnede. Men for øvrigt vil jo denne Sag til sin Tid komme frem, og saa vil det være tidnok at omtale den. Her sker der ikke nogen Foregribelse af noget som helst, her sker kun, at Staten i Samklang med Aarhus Kommune sikrer sig mod, at den, hvis den skulde faa Brug for disse Jorder, kommer til at betale en betydelig højere Pris for dem, end de i dette Øjeblik kunne erhverves til.

Angaaende vort Forslag om Husleje-godtgørelsen udtalte den højtærede Minister, at det var en fejl Opfattelse, hvis man mente, at man her skulde tilbagegive Personalet noget, det havde mistet, og han henviste til, at ogsaa Stationsmestrene, der have Tjenestebolig, vare med derunder, saaledes at det blev flere Personer end tidligere, der vilde faa dette Tillæg. Forholdet er jo dette, at i Loven staar der, at naar der er Tjenestebolig, bortfalder Huslejetillæget, saa dette faar aldeles ingen Betydning for dem, der have Tjenestebolig. At der kommer nogle flere Personer ind, kan jo godt ske, men Spørgsmaalet er da kun, om de med Urette komme med ind, som ikke have haft Huslejetillæget før, men først faa det ifølge denne Lov. Det vil dog selvfølgelig i alt Fald, kun gælde om et Mindretal. Men man kan ikke komme bort fra, at store Dele af Personalet har man frataget et Gode uden at give dem nogen Erstatning, og det er dette, vi tilsigte at raade Bod paa.

Man har, som jeg udtalte ved anden Behandling, givet Postvæsenets Personale dette Tillæg, samtidig omtrent med at man tog det fra Jernbanens Personale. Man kan ikke forklare sig, af hvilken Grund det er sket. Thi Forholdet er i Virkeligheden dette, at Jernbanens Perso-